

Eoin COLFER

ARTEMIS FOWL

A POSLEDNÍ STRÁŽCE

albatros

EOÏN COLFER

ARTEMIS FOWL

A
POSLEDNÍ
SŤRÁŽCE

EOÏN COLFER

ARTEMIS
FOWL

A

POSLEDNÍ
SŤRÁŽCE

ALBATROS

Knihy Eoina Colfera s Artemisem Fowlem:

- 1/ Artemis Fowl**
 - 2/ Artemis Fowl – Operace Arktida**
 - 3/ Artemis Fowl – Věčná šifra**
 - 4/ Artemis Fowl – Opalin podraz**
 - 5/ Artemis Fowl a ztracený ostrov**
 - 6/ Artemis Fowl – Časový paradox**
 - 7/ Artemis Fowl a atlantský komplex**
 - 8/ Artemis Fowl a poslední strážce**
- Akta Fowl**

Přeložila Veronika Volhejnová

Text copyright © Eoin Colfer, Artemis Fowl Ltd, 2012

Translation © Veronika Volhejnová, 2014

ISBN 978-80-00-03707-3

*Pro všechny fowloušské fanoušky,
kteří se mnou cestovali do Podzemí.
Díky.*

ÉRIÚ, SOUČASNOST

Berserkové leželi pod runovým kamenem ve spirále směřující dolů, dolů do země – boty ven, hlavy ke středu, jak si to žádalo kouzlo. Samozřejmě, po deseti tisících let pod zemí už neexistovaly žádné fyzické

boty ani hlavy. Jen plazma černé magie udržovala jejich vědomí nedotčené, a dokonce i ta se rozplývala, špinila zemi, dávala vyrůst podivným rostlinám a ve zvířatech vyvolávala nezvyklou agresivitu. Ještě tak deset úplňků a berserkové se rozplynou docela. Poslední jiskra jejich síly se ztratí v zemi. *Ještě jsme úplně nezmizeli*, pomyslel si Oro, bojovník Danu, kapitán berserků. *Ještě jsme připraveni využít příležitosti, přijde-li, a začít mezi lidmi rozsevat zkázu.*

Poslal tu myšlenku po spirále a s hrdostí vycítil, že jeho zbylí skřítkové-válečníci tyto pocity sdílejí.

Jejich vůle je tak ostrá jako kdysi jejich meče, pomyslel si. *I když jsme mrtví a pohřbení, jiskra krvavého cíle dosud v našich duších rudě žhne.*

Tu jiskru držela při životě nenávist k lidstvu – a černá magie čaroděje Bruina Faddy. Víc než polovina jejich jednotky už odešla a byla přenesena do zászvětí, ale stovka jich ještě zůstala, aby vykonala svou povinnost, budou-li přivoláni.

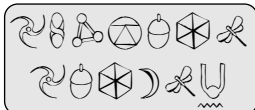
Pamatujte na své rozkazy, řekl jim před mnoha staletími elfský čaroděj, když na jejich těla padala hlína. Pamatujte na ty, kdo zemřeli, a na lidi, kteří je zavraždili.

Oro pamatoval a vždycky pamatovat bude. Právě tak jako nikdy nezapomene na ten pocit, když hlína a kamení dopadaly na jeho umírající kůži.

Myšlenka putovala dolů a vracela se ozvěnou od mrtvých válečníků, kteří toužili dostat se ze své hrobky a znovu spatřit slunce.

SLOŽITÁ SÍTVACE

Z POZNÁMEK DOKTORA
JERBALA ARGONA
Z PSYCHOBRATŘSTVA

1. Artemis Fowl, který se dříve sám prohlašoval za geniálního mladistvého zločince, nyní dává přednost označení mladistvý génius. Zřejmě se změnil. (Soukromá poznámka: *Ehm ehm.*)
2. Uplynulých šest měsíců podstupoval Artemis Fowl jednou týdně terapeutická sezení na mé klinice v městě Jistota ve snaze překonat těžký případ atlantského komplexu, psychické nemoci, která u něj vznikla v důsledku neoprávněného zahrávání si se skřítkovskou magií. (Dobře mu tak, Bláteníkovi pitomému.)
3. Nesmím zapomenout poslat na policejní ředitelství astronomický účet.
4. Artemis se zdá být vyléčený, a v rekordním čase. Je to pravděpodobné? Nebo vůbec možné?
5. Probrat s Artemisem mou teorii relativity. Mohla by z toho být velice zajímavá kapitola v mé knize *Faul na Fowla: Jak přechytračit chytráka*. (Vydavatelé jsou z toho názvu nadšení! Sláva!)
6. Objednat další léky proti bolesti na tu mou zatrápenou kyčel.
7. Vydat Artemisovi potvrzení, že je zdravý. Dnes poslední sezení.

ORDINACE DOKTORA ARGONA,
MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Artemisu Fowlovi docházela trpělivost. Doktor Argon měl zpoždění. Tohle závěrečné sezení bylo stejně zbytečné jako ten poslední půltucet. Je přece úplně vyléčený, proboha, a to od osmnáctého týdne. Jeho zázračný intelekt proces léčení uspíšil a neměl by být nucen tady ztrácet čas jen proto, že si to ten gnómský psychiatr vymyslel.

Nejdřív Artemis chodil po kanceláři tam a zpátky. Odmítal se nechat uklidnit pomalu pulzujícími světly umělého vodopádu. Pak si na minutu sedl do skleněné kyslíkové kabiny, ale zjistil, že ta ho uklidňuje trochu moc.

Pěkná kyslíková kabina, pomyslel si a rychle z ní vyklouzl ven.

Konečně dveře sykly, odjely v kolejnicích stranou a doktor Jerbal Argon vstoupil do ordinace. Nevysoký gnóm kulhal rovnou ke své židli. Padl do náruče mnoha jejích vycpávek a tak dlouho si hrál s ovladači v područce, až gelový vak pod jeho pravou kyčlí začal vydávat jemnou záři.

„Ááách,“ povzdechl. „Ta kyčel mě zničí. A nic nepomáhá. Lidé si myslí, že vědí, co je bolest, ale ve skutečnosti o tom nemají ani ponětí.“

„Jdete pozdě,“ prohlásil Artemis plynou gnómštinou a neznělo to nijak soucitně.

Argon si znovu blaženě povzdechl, protože vyhříváný polštář v křesle se dal do práce na jeho kyčli. „Pořád někam pospícháme, co, Bláteníčku? Pročpak jste se nenadechl trochu kyslíku nebo nezkusil meditovat u vodní stěny? Mniši hej-hej na tyhle vodopády hodně dají.“

„Já nejsem ani kněz, ani šotek, doktore. Co dělají mniši hej-hej po prvním gongu, to mě nezajímá. Můžeme vyřídit moje potvrzení? Nebo chcete raději ještě dál plýtvat mým časem?“

Argon se zatvářil uraženě, pak naklonil oblouhlé tělo dopředu a otevřel složku ze simpapíru, která mu ležela na stole. „Jak je možné, že čím jste zdravější, tím jste nesnesitelnější?“

Artemis si přehodil nohu přes nohu a poprvé působil uvolněně. „Tolik potlačeného vzteku, doktore. Kde se to ve vás bere?“

„Budeme se držet vašeho rozpoložení, ano, Artemisi?“ Argon vytáhl ze složky hromádku karet. „Ukážu vám inkoustové skvrny a vy mi povíte, co vám připomínají.“

Artemis dlouze, teatrálně zakvílel. „Inkoustové skvrny! Prosím vás, doktore, můj život je podstatně kratší než váš, takže bych radši neplýtvat svým časem na bezcenné pseudotesty. To už můžeme rovnou věstít z čajových lístků nebo z krocaních střev.“

„Inkoustové skvrny jsou spolehlivý ukazatel duševního zdraví,“ hájil se Argon. „Prověřený a vyzkoušený.“

„Vyzkoušený psychiatry pro psychiatry,“ ušklíbl se Artemis.

Argon prudce plácl jednu kartu na stůl. „Co vidíte v téhle skvrně?“

„Vidím skvrnu,“ prohlásil Artemis.

„Ano, ale co vám ta skvrna připomíná?“

Artemis se ušklíbl krajně nepříjemným způsobem. „Vidím kartu pět set třicet čtyři.“

„Prosím?“

„Kartu pět set třicet čtyři,“ opakoval Artemis. „Ze

série šesti set standardních testovacích karet. Během našich sezení jsem si je všechny zapamatoval. Vždyť vy je ani nemícháte.“

Argon se podíval na číslo na zadní straně kartičky: 534. Samozřejmě.

„Že znáte číslo, to ještě není odpověď. Co na ní vidíte?“

Artemisovi se rozklepal spodní ret. „Vidím sekeru, ze které kape krev. Taký vyděšené dítě a elfa oblečeného v kůži trolla.“

„Opravdu?“ Argona to zaujalo.

„Ne. Opravdu ne. Vidím bezpečný dům, možná rodinný, se čtyřmi okny. Věrného psa a cestu, která vede ode dveří do dálky. Myslím, že když nakouknete do manuálu, zjistíte, že tyhle obrazy spadají do kategorie zdravých.“

Argon se ani nemusel dívat. Bláteník měl jako obvykle pravdu. Možná by mohl Artemise překvapit svou novou teorií. Nebylo to součástí programu, ale mohlo by mu to zjednat trochu respektu.

„Slyšel jste už o teorii relativity?“

Artemis zamrkal. „To má být vtip? Já jsem cestoval časem, doktore, takže o teorii relativity bych měl malinko něco vědět, ne?“

„Ne. Nemyslím tuhle teorii; moje teorie se zabývá tvrzením, že všechny magické věci fungují ve vzájemných relacích a jsou ovlivněné starými kouzly a magickými místy.“

Artemis si zamnul bradu. „Zajímavé. Ale myslím, že tenhle váš postulát by se spíš měl jmenovat teorie *relací*.“

„To je jedno,“ odbyl ho Argon mávnutím ruky. „Trochu jsem to zkoumal a ukázalo se, že Fowlové byli čas od času hrozbou pro skřítky už tisíce let.“

Desítky vašich předků se pokoušeli získat hrnec zlata, i když vy jste jediný, kdo uspěl.“

Artemis se narovnal; tohle bylo opravdu zajímavé. „A já jsem o tom nevěděl, protože mým předkům jste vymazali paměť.“

„Přesně tak,“ potvrdil Argon, nadšený, že ho Artemis konečně poslouchá. „Vašemu vlastnímu otci se jako mladému chlapci povedlo chytit a svázat permoníka, kterého to přitáhlo na váš pozemek. Řekl bych, že tomu permoníkovi se o tom dodneška zdá.“

„Dobře mu tak.“ Artemise něco napadlo. „Proč to k nám toho permoníka táhlo?“

„Protože zbytkové kouzlo je tam extrémně vysoké. Na fowlovských statcích se kdysi něco stalo. Něco velikého, myslím v magickém smyslu.“

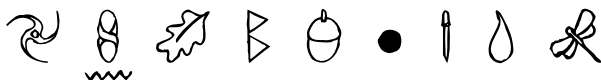
„A síla, která se tam dodnes drží, nás ovlivňuje a nabádá Fowly, aby věřili v magii,“ zamumlal Artemis skoro sám k sobě.

„Přesně tak. Je to něco jako s tím skřetem a vejcem. Myslel jste na kouzla a potom jste je našel? Nebo vás kouzla přiměla, abyste se je pokoušel hledat?“

Artemis si udělal pár poznámek do chytrého telefonu. „A ta velká magická událost, můžete mi o ní říct něco konkrétnějšího?“

Argon pokrčil rameny. „Naše záznamy tak daleko nesahají. Řekl bych, že se to vztahuje ještě k časům, kdy skřítkové žili nahoře na povrchu, to jest před víc než deseti tisíci let.“

Artemis vstal, takže se teď nad malým gnómem doslova tyčil. Cítil, že tahle teorie relací by rozhodně stála za bližší průzkum a že za ni doktorovi něco dluží.

„Doktore, měl jste jako dítě křivé nohy?“

Argona osobní otázka tak překvapila, že na ni upřímně odpověděl, což je u psychiatra vzácnost.

„Ano. Ano, měl.“

„A musel jste nosit nápravné boty s tvarovanou podrážkou?“

Tohle Argona zaujalo. Celá staletí si už na ty strašné boty nevzpomněl; vlastně na ně zapomněl docela.

„Jen jednu, na pravé noze.“

Artemis moudře přikývl a Argon měl pocit, jako by se jejich role obrátily – jako by Artemis byl lékař a on pacient.

„Řekl bych, že chodidlo se vyrovnalo, přitom se vám ale trochu zkřivila stehenní kost. Jednoduchá podpěra by měla váš problém s kyčlí vyřešit.“ Artemis vytáhl z kapsy složený ubrousek. „Načrtl jsem ji, když jsem tady těch posledních pár sezení musel na vás čekat. Klusák by měl být schopen vám tu vzpěru vyrobit. Možná jsem o pár milimetrů neodhadl rozměry, takže bude lepší, když se necháte přeměřit.“ Opřel se dlaněmi o stůl a zeptal se. „Splnil jsem své závazky? Můžu odejít?“

Doktor zachmuřeně kývl a v duchu si říkal, že tohle sezení radši ze své knihy vypustí. Díval se, jak Artemis rázuje ke dveřím a mizí.

Pak se zadíval na kresbu na ubrousku a instinktivně věděl, že Artemis měl s tou jeho kyčlí pravdu.

Buď je ten chlapec duševně nejzdravější bytost na Zemi, myslel si, nebo je tak mimo, že to naše testy nedokážou ani naznačit.

Argon vzal ze stolu ražítka a na desky Artemisovy složky otiskl velké červené slovo FUNKČNÍ.

Doufám, pomyslel si. Vážně doufám.

Artemisův osobní strážce Butler čekal na svého nadřízeného před ordinací doktora Argona ve velikém křesle, dárku od kentaura Klusáka, technického konzultanta skřítkovské policie.

„Já prostě nedokážu snést představu, jak tam hřaduješ na stoličce pro skřítky,“ vysvětlil mu Klusák. „Uráží to zrak. Vypadáš jako opice, když se snaží vytlačit kokos.“

„Dobře,“ odpověděl Butler chraplavým basem. „Tvůj dar přijímám, už jen proto, abych ti šetřil zrak.“

Po pravdě ale byl hrozně rád, že má pohodlné sezení – měřil přes metr devadesát a celé město bylo postavené pro tvory nanejvýš metrové.

Strážce vstal a protáhl se; přitom se opřel dlaněmi o strop, který měl podle skřítkovských standardů dvojitou výšku. Díky bohu, že Argon byl trochu velikašský typ, jinak by se Butler nemohl na klinice ani postavit rovně. Tahle budova s klenuťými stropy, gobelíny protkávanými zlatem a posuvnými dveřmi ze simdřeva vypadala spíš jako klášter, jehož mniši se zavázali k životu v přepychu, než jako lékařské zařízení. Pouze laserové dezinfekční přístroje na ruce, které tu a tam trčely ze zdi, a občas elfská zdravotní sestra spěchající po chodbě naznačovaly, že jde skutečně o kliniku.

To jsem rád, že už tomu bude konec, myslel si Butler posledních čtrnáct dní tak asi jednou za pět minut. Už mockrát se ocitl v tísnivých situacích, ale teď, když byl zavřený v městě schovaném pod zemskou kúrou, poprvé v životě trpěl klaustrofobií.

Artemis vyšel z Argonovy kanceláře a usmíval se ještě samoliběji než jindy. Když Butler tenhle výraz uviděl, pochopil, že jeho šéf už je zase plně své-

právný a jeho atlantský komplex je oficiálně vyléčený.

Už žádné počítání slov. Žádný iracionální strach z čísla čtyři. Žádná paranoia a klamné představy. Zaplat' pánbůh.

Pro jistotu se zeptal.

„Tak co, Artemisi, jak se máme?“

Artemis si zapnul tmavomodré sako. „Máme se dobře, Butlere. To jest: Já, Artemis Fowl druhý, jsem stoprocentně funkční, což znamená asi pětkrát funkčnější než průměrný člověk. Nebo jinak: jedna celá pět Mozarta. Nebo tři čtvrtiny da Vinciho.“

„Jen tři čtvrtiny? Vy jste skromný.“

„Správně,“ usmál se Artemis. „To jsem.“

Butler si oddechl. Přebujelé ego, nevídaná sebejistota. Tohle byl docela jistě zase starý Artemis.

„Výborně. Tak si seženeme doprovod a zmizíme odsud, ano? Chci se zase dostat na slunce. Na opravdové slunce, ne na ty UV lampy, co mají tady.“

Artemis pocítil vůči svému strážci záchvěv soucitu, což se mu v posledních měsících stávalo stále častěji. I mezi lidmi bylo pro Butlera těžké ne být nápadný; tady dole by nemohl vyvolat větší pozornost, ani kdyby na sobě měl klaunský oblek a žongloval ohnivými koulemi.

„Dobře,“ souhlasil Artemis. „Vyzvedneme si doprovod a odjedeme. Kde je Myrta?“

Butler ukázal palcem do chodby. „Tam co vždycy. U klonu.“

Kapitánka Myrta Krátká z Lokalizační a evidenční policejní rekognoskace neboli LEPReko hleděla do tváře své úhlavní nepřítelkyně a pociťovala

pouze lítost. Samozřejmě že kdyby hleděla na skutečnou Opal Koboi a nikoli její klon, možná by lítost nebyla v seznamu jejích pocitů na posledním místě, rozhodně by ale stála mnohem níž než *vztek a intenzivní nechuť hraničící s nenávistí*. Tohle však byl klon vypěstovaný předem, aby megalomanská šotka měla dvojnici, až ji budou pašovat z ochranné vazby na klinice J. Argona, pokud by ji LEPreko někdy dokázalo chytit, což se taky stalo.

Myrtě bylo klonu líto, protože šlo o hloupé, ubohé stvoření, které za svůj vznik nemohlo. Klonování bylo zakázané jak z náboženských důvodů, tak z racionálnějších příčin, klony byly totiž bez životní síly nebo duše, která by dodávala jejich systémům energii, odsouzeny ke kratičkému životu se zanedbatelnou mozkovou činností a selhávajícími orgány.

Tenhle konkrétní klon trávil většinu času v inkubátoru a bojoval o každý dech od chvíle, kdy opustil kuklu, v které ho vypěstovali.

„Už to dlouho nepotrvá, malá,“ zašeptala Myrta a dotkla se čela napodobené šotky sterilními rukavicemi vestavěnými ve stěně inkubátoru.

Myrta by nedokázala přesně říct, proč začala klon navštěvovat. Možná proto, že jí Argon řekl, že nikdo jiný za ní nikdy nechodí.

Je odnikud. Nemá přátele.

Ted' už měla aspoň dva. Artemis si zvykl chodit na návštěvy s Myrtou a sedával tu vedle ní, což pro něj bylo hodně nezvyklé.

Klonu se oficiálně říkalo Nepovolený experiment 14, ale jeden z vtipálků na klinice ji pojmenoval Nopal, což byla krutá hříčka se jménem Opal (Nepovolená Opal) a také připomínka jistého nad-

zemního kaktusu. Mělo to naznačit, že klon v podstatě není víc než rostlina. Ale ať to bylo kruté, nebo ne, jméno se ujalo a používala ho dokonce i Myrta, i když ona laskavě.

Argon ji ujistil, že Nepovolený experiment 14 nemá naprosto žádné mentální schopnosti, ale Myrta si byla jistá, že Nopaliny mléčné oči občas při jejím příchodu zareagovaly. Je možné, že ji klon poznává?

Myrta se zahleděla na jemné Nopaliny rysy a samozřejmě si nemohla nevzpomenout na dárkyni genů.

Ta šotka je jako jed, pomyslela si trpce. Všechno, čeho se dotkne, zvadne a umře.

Artemis vstoupil do místnosti a zastavil se vedle Myrty. Zlehka jí položil hlavu na rameno.

„Oni se pletou,“ řekla Myrta. „Není to rostlina. Cítí. Rozumí.“

Artemis si klekl. „Já vím. Minulý týden jsem ji něco naučil. Podívej.“

Položil ruku na sklo a začal pomalu, rytmicky poklepávat na sklo. „Tohle cvičení vymyslel jistý doktor Parnassus. Reagují na to batolata, dokonce i šimpanzi.“

Artemis dál poklepal a Nopal pomalu odpovéděla. S námahou pozvedla ruku k Artemisově ruce a začala neohrabaně plácát do skla ve snaze napodobit jeho rytmus.

„Vidíš?“ řekl Artemis. „Intelligence.“

Myrta do něj zlehka šťouchla ramenem, což byla její verze objetí. „Já věděla, že se tvůj mozek nakonec bude hodit.“

Trs žaludů, které měla Myrta na policejní kombinéze, zavibroval. Myrta se dotkla funkční náušni-

ce a přijala hovor. Letmý pohled na náramkový počítač jí řekl, že volá policejní technický konzultant Klusák a že kentaur označil hovor za *naléhavý*.

„Klusáku? Co se děje? Jsem na klinice, dělám Artemisovi chůvu.“

Kentaurův hlas byl slyšet přes bezdrátovou síť Jistoty úplně jasně.

„Potřebuju tě zpátky na ústředí, a to hned. Bláteníčka vezmi s sebou.“

Kentaur to říkal dramaticky, jenže ten by takhle vyváděl, i kdyby se mu propadl mrkvový nákyt.

„Takhle to nefunguje, Klusáku. Konzultanti nerozkazují kapitánům.“

„Máme na satelitech zachycenou Koboi. Živě,“ odsekl technický konzultant.

„Jsme na cestě,“ odpověděla Myrta a přerušila spojení.

Na chodbě vyzvedli Butlera. Artemis, Myrta a Butler, tři spojenci, kteří spolu prošli bitvami, vzpourami a spiknutími, si už pro krizové situace vyvinuli vlastní, velmi stručný jazyk.

Butler poznal, že se Myrta tváří úředně.

„Situace?“

Myrta rázně prošla kolem, takže ji ostatní museli následovat. „Opal,“ odpověděla anglicky.

Butler se zachmuřil. „Přímo?“

„Na satelitu.“

„Původ?“ zeptal se strážce.

„Neznámý.“

Spěchali chodbou zařízenou v retrostylu na nádvoří kliniky. Butler je předběhl a přidržel staromódní dveře s panty a barevným okénkem, na němž oduševnělý lékař chlácholil plačícího pacienta.

„Pojedeme Tyčí?“ zeptal se strážce a jeho tón naznačoval, že by *Tyčí* radši nejel.

Myrta dveřmi prošla. „Je mi líto, obříku. Tyč to jistí.“

Artemis nikdy moc nejezdil hromadnou dopravou, ať lidskou, nebo skřítkovskou, a tak se zeptal: „Co je to tyč?

Tyč byl hovorový název pro sérii dopravníků, které vedly pravidelnou sítí ulic Jistoty. Byl to starý, spolehlivý způsob dopravy ze svornějších časů, na který se nastupovalo za jízdy, stejně jako na pohyblivé chodníky na některých lidských letištích. Po celém městě byly nástupní plošiny a stačilo jen naskočit a chytit se některého madla z uhlíkových vláken, která z pásů trčela. Odsud také pocházelo označení *Tyč*.

Artemis a Butler už *Tyč* samozřejmě viděli, ale Artemis neměl nikdy v úmyslu takový nedůstojný způsob přepravy použít, proto se ani neobtěžoval zjistit, jak se to jmenuje. Věděl, že při jeho prosulém nedostatku koordinace každý pokus naskočit na pohyblivý pás musí nutně skončit trapným pádem. Pokud šlo o Butlera, u něho nebyl problém v nedostatku koordinace. Ten při své velikosti bude mít potíží vůbec se na pás vejít nohama.

„Aha, ano,“ řekl Artemis. „Tyč. Ale taxi by bylo rychlejší, ne?“

„Ne,“ odpověděla Myrta. Vyhnala Artemise po rampě na plošinu a pak ho štouchla do beder přesně ve správný okamžik, takže bezmyšlenkovitě nastoupil na pás a chytil se hruškovitého madla tyče.

„Týjo,“ použil Artemis snad potřetí v životě slangového výrazu. „Já to dokázal.“

„Teď už můžeš na olympiádu,“ prohlásila Myrta, která nastoupila za ním. „Tak pojď, bodygarde,“ řekla. „Tvůj představený si to sviští do tunelu.“

Butler střelil po elfce pohledem, který by vystrašil býka. Myrta byla jeho dobrá přítelkyně, ale utahovat si z něj uměla nemilosrdně. Po špičkách nastoupil na pás, vmáčkl obrovské nohy do jedné plošinky a přikrčil se, aby dosáhl na miniaturní držadlo. Vypadal, jako když se největší balerína na světě snaží utrhnout květinu.

Myrta by se možná i zazubila, kdyby neměla plnou hlavu Opal Koboi.

Pás vezl své cestující z Argonovy kliniky podél piazzy v italském stylu k nízkému tunelu, který byl laserem vyřezaný ve skále. Skřítkové, kteří obědvali na zahrádkách před restauracemi, ztuhli s vidličkou napůl cesty k ústům, když kolem to nepravděpodobné trio projelo.

Policista v kombinéze se na pásu vyskytoval poměrně často, ale hubený lidský chlapec oblečený jako majitel pohřebního ústavu a chlap o velikosti trolla a s ježkem na hlavě moc často k vidění nebývali.

Tunel byl sotva metr vysoký, a tak se Butler musel natáhnout přes tři oddíly a přitom zohýbal několik držadel. Nos měl sotva metr od zdi tunelu a všiml si, že je vyzdobená krásnými světélkujícími piktogramy popisujícími příběhy z historie Národa.

Mladí skřítkové se tak můžou dozvědět něco o svém dědictví, kdykoli tudy jedou. Úžasné, pomyslel si Butler. Svůj obdiv ale potlačil, protože už dávno vycvičil mozek, aby se soustředil na stráž-

covské povinnosti a jen nežasl vždycky, když byl pod zemí.

To si nech na důchod, pomyslel si. Pak se můžeš vrátet ke vzpomínkám a obdivovat umění.

Náměstí, kde sídlilo policejní ústředí, mělo tvar štítu a nejlepší umělci do něj pečlivě vydláždili žalud, znak skřítkovské policie. Pokud se ale policistů týkalo, byla to zbytečně vynaložená námaha. Obvykle to nebyly osoby toho typu, který má sklon hledět z oken ve čtvrtém patře a obdivovat, jak se od každé zlacené dlažební kostky odráží světlo umělého slunce, takže celý obraz se třpytí.

Tohoto konkrétního dne se zdálo, že úplně všichni, kdo ve čtvrtém patře byli, vyklouzli ze svých kanceláří jako oblásky po nakloněné podlaže a shlukli se u operační místnosti, která sousedila s Klusákovou kanceláří-laboratoří.

Myrta zamířila přímo k té nejřidší části davu a ostrými lokty se prodrala podivně zamlklým hloučkem. Butler si jen jednou odkašlal a dav se rozestoupil, jako by byl od obrovského člověka magneticky odpuzován. Artemis touto uvolněnou cestičkou prošel do operační místnosti a zjistil, že velitel Risk Chaluha a Klusák stojí před velikou obrazovkou a fascinovaně sledují, co se na ní děje.

Klusák si všiml obvyklých zajíknutí, jaké Butlera provázela v Jistotě všude, kam se jenom hnul, a ohlédl se.

„Čtyřky nechť tě provázejí,“ zašeptal kentaur Artemisovi. Byl to jeho standardní pozdrav-vtip celých uplynulých šest měsíců.

„Jsem vyléčený, jak dobře víš,“ řekl Artemis. „Co se to tu děje?“

Myrta se prodrala na místo vedle Riska Chaluhy, který s léty jako by se stále víc měnil v jejího bývalého velitele Julia Břízného. Velitel Chaluha byl tak bojovný typ, že si při promoci zvolil nové jméno Risk a jednou se pokusil zatknout trolla pro znečišťování ulic, což mělo za následek ten kousek simkůže, kterou měl na špičce nosu a která v určitém úhlu žlutě svítila.

„Nový účes, co, šéfe,“ rýpla si Myrta. „Řípa míval něco podobného.“

Velitel Chaluha nespustil oči z obrazovky. Myrta popichovala, protože byla nervózní, a Risk to věděl. A nervózní byla právem. Přesněji řečeno, vhodnější by byl přímo strach, s ohledem na situaci, kterou ve vysílání pozorovali.

„Sleduj to divadlo, kapitánko,“ řekl napjatě. „Komentáře není třeba.“

Na obrazovce byly tři postavy, klečící zajatec a dva věznitelé, ale Myrta nerozpoznala Opal Koboi hned, protože šotku hledala mezi stojící dvojicí. Pak sebou škubla, protože si uvědomila, že Opal je ta zajatkyně.

„To je trik,“ prohlásila. „To musí být trik.“

Velitel Chaluha pouze pokrčil rameny. *Koukej a uvidíš.*

Artemis přistoupil blíž k obrazovce a rozhlédl se po obrazovce. „Určitě je to živý přenos?“

„Má být,“ odpověděl Klusák. „Nemůžu samozřejmě vyloučit, že nám někdo pouští záznam.“

„Odkud to je?“

Klusák na vlastním monitoru obhlédl poziční mapu. Přenos běžel od skřítkovského satelitu dolů do Jižní Afriky, odtamtud do Miami a dál na stovku jiných míst, jako když čmárá vzteklé dítě.

„Napíchli satelit a prohnali přenos přes několik serverů. Můžou být kdekoliv.“

„Slunce stojí vysoko,“ uvažoval Artemis nahlas. „Podle stínů bych odhadl, že je krátce po poledni. Jestli je to opravdu živě.“

„Čímž se upřesnění místa zúží jen na čtvrtinu planety,“ podotkl jedovatě Klusák.

Hluk v místnosti vzrostl, když jeden ze dvou mohutných gnómů, kteří stáli za Opal, vytáhl lidskou automatickou pistoli, která v jeho skřítkovských prstech vypadala jako dělo.

Zdalo se, jako by se v operační místnosti ochladilo.

„Potřebuju ticho,“ řekl Artemis. „Pošlete je odsud.“

Risk Chaluha by se za normálních okolností ohradil, že Artemis nemá nejmenší nárok někoho odněkud vyhánět, a aby to dokázal, nejspíš by do přečpané kanceláře pustil ještě víc skřítků. Jenže tohle nebyly normální okolnosti.

„Všichni ven,“ vyštěkl na shromážděné policisty. „Myrta, Klusák a Bláteník, vy zůstaňte, kde jste.“

„Já myslím zůstanu taky,“ řekl Butler a rukou si zastínil hlavu, do které ho pálila lampa.

Nikdo nic nenamítal.

Když policisté dostanou rozkaz, aby odněkud vypadli, obvykle se neochotně loudají, aby si nezadali, v tomhle případě se ale všichni hnali ven, k nejbližšímu monitoru, aby jim z vývoje událostí neunikl ani kousek.

Klusák se rozehnal kopytem, zabouchl za nimi dveře a pak ztmavil sklo v oknech, aby je zvenčí nic nerušilo. Zbýlá čtveřice stála v nerovném půlkruhu před monitorem na stěně a sledovala to, co vy-

padalo jako poslední minuty života Opal Kobi. Nebo aspoň jedné z nich.

Na obrazovce byli vidět dva gnómové, kteří měli na sobě karnevalové masky přes celý obličej. Nejen že taková maska chránila před UV-paprsky, ale dala se naprogramovat do jakékoli podoby. Tyhle dvě připomínaly Pipa a Kipa, dvě oblíbené kočky z kresleného seriálu SNTV, ale i přesto bylo jasné, že jde o gnómy, protože měli mohutnou hrud' a nafouklé paže. Stáli před neurčitě šedou zdí a tyčili se nad maličkou šotkou, která klečela v blátivých stopách nějakého kolového vozidla a do značkové teplákové soupravy se jí vsakovala voda. Měla svázaná zápěstí a přelepená ústa a vypadala nefalšovaně vyděšená.

Gnóm s pistolí promluvil přes vox-box v masce, takže jeho hlas zněl jako kocourek Pip.

„Je to takhle dost jasné?“ zakvičel a kupodivu právě pro ten dětský hlásek působil nebezpečněji. „My máme jednu Opal, vy tu druhou. Vy tu svou Opal pustíte a my tuhle nezabijeme. Měli jste dvacet minut, teď jich máte patnáct.“

Kocourek Pip odjistil zbraň.

Butler poklepal Myrtě na rameno.

„Říkal zrovna –?“

„Jo. Patnáct minut, nebo je Opal mrtvá.“

Butler si strčil do ucha překládací sluchátko. Tohle bylo příliš důležité, než aby spoléhal na svou pochybnou znalost gnómštiny.

Risk Chaluha se tvářil, jako by nevěřil vlastním uším. „Co to má znamenat? Dejte nám teroristku, nebo zabijeme teroristku?“

„Nemůžeme nechat někoho jen tak zabít před našima očima,“ namítla Myrta.

„To rozhodně ne,“ souhlasil Klusák. „Nejsme přece lidi.“

Artemis si odkašlal.

„Promiň, Artemisi,“ pochopil kentaur. „Ale vy lidé jste krvelačný spolek. Jo, tady se občas vyskytne nějaká ta šílená mocichtivá šotka, ale kolem a kolem vzato je Národ mírumilovný. Proto nejspíš taky žijeme tady dole.“

Risk Chaluha zavrčel – šlo o jeden z jeho velitelských nástrojů, který by hned tak někomu neprošel, zvlášť kdyby ten někdo měřil jen nějakých devadesát centimetrů, a to ještě v botách, o kterých si byl Artemis prakticky jistý, že mají v sobě tlusté vložky. Riskovo zavrčení bylo ale dostatečně přesvědčivé na to, aby hádku ukončilo.

„Soustřed'te se,“ řekl. „Potřebuju řešení. Opal Koboi nemůžeme za žádných okolností pustit. Ale taky nemůžeme jen tak stát a koukat se, jak ji zavraždí.“

Počítač zachytil zmínky o Opal Koboi a promítl informace o ní na vedlejší obrazovku, kdyby si někdo potřeboval osvěžit paměť.

OPAL KOBOI. Prokázaně geniální šotka, průmyslnice a vynálezkyň. Organizátorka skřetího převratu a povstání. Klonovala se, aby unikla z vězení, a pokusila se přivést lidi do Jistoty. Zodpovědná za vraždu velitele Julia Břízného. Nechala si implantovat lidský podvšek mozkový, aby vytvářel růstový hormon (později odstraněn). Mladší verze Opal sledovala kapitánku Krátkou z minulosti a je momentálně na svobodě v současné časové rovině.

Předpokládá se, že se pokusí osvobodit své uvězněné já a vrátit se do vlastního časového proudu. Opal zaujímá momentálně pozici jedna i dvě v žebříčku nejnebezpečnějších zločinců, což se dosud nikdy nestalo. Charakteristika: vysoce inteligentní, motivovaná, psychotická.

Tohle je odvážný tah, Opal, myslel si Artemis. A s potenciálně katastrofálními důsledky.

Spíš cítil, než viděl Myrtu vedle svého lokte.

„Co myslíš, Artemisi?“

Artemis se zamračil. „Můj první dojem je, že blufuje. Jenže Opaliny plány vždycky počítají s prvními dojmy.“

„Může to být trik. Třeba ji ti gnómové prostě střelí slepými.“

Artemis zavrtěl hlavou. „Ne. To by jim nic nepřineslo, jen by nás na chvílku vyděsili. Opal to musela naplánovat tak, aby v každém případě vyhrála. Když ji pustíte, bude volná. Jestli mladší Opal umře, tak... Tak co?“

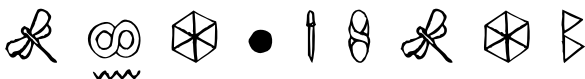
Vložil se do toho Butler. „Dneska se dají dělat neuvěřitelné speciální efekty. Co když počítačem nasmulují, že jí rozstřelí hlavu?“

Artemise tato teorie zklamala; měl pocit, že ji už jednou zavrhl. „Ne, Butlere. Přemýšlej. Ani tím nemůžou nic získat.“

Klusák odfrkl. „No, tak či tak, jestli ji zabijí, hodně rychle zjistíme, jestli to udělali doopravdy, nebo ne.“

Artemis se pousmál. „To je pravda. To rozhodně zjistíme.“

Butler povzdechl. Tohle už zase byla situace, kdy Artemis a Klusák vědí něco vědátorského a před-

pokládají, že všechna fakta mají k dispozici i ostatní přítomní. Myrtu to taky přivádělo k šílenství.

„O čem to mluvíte?“ rozkřikla se. „Co se dozvíme? A jak se to dozvíme?“

Artemis se na ni podíval dolů, jako by se probíral ze sna. „To myslíš vážně, Myrto? Máš tu dvě verze jedné osoby ve stejném časovém proudu a ty neznáš konsekvence?“

Gnómové na obrazovce stáli za třesoucí se šotkou jako sochy. Pip, ten ozbrojený, se občas podíval na hodinky a odhrnul si přitom rukáv hlavní pistole, jinak ale trpělivě čekali. Opal prosila očima, dívala se do kamery a po tvářích jí stékaly velké slzy, které se třpytily ve slunečním světle. Vlasy měla řidší než obvykle a neumyté. Tepláková souprava Juicy Couture, zakoupená nepochybně v dětském oddělení nějakého exkluzivního obchodu, měla na několika místech trhliny a v nich zaschlou krev. Obraz byl super-HD, byl tak jasný, jako kdyby se člověk díval z okna. Jestli tahle hrozba byla falešná, mladší Opal to nevěděla.

Risk uhodil pěstí do stolu – další gesto Julia Břízného, které přejal.

„Co jsou ty konsekvence? Mluv!“

„Jen abych si to ujasnil,“ řekl Artemis. „Mám ti říct, co znamená slovo *konsekvence*? Nebo chceš vědět, jaké ty konsekvence jsou?“

Myrta štlouchla Artemise do boku, aby ho popohnala. „Artemisi, čas je drahý.“

„No dobře, Myrto. Problém je v tom...“

„Počkej, já to vysvětlím sám,“ dožadoval se Klu-

sák. „Tohle je moje doména a budu mluvit jednoduše a k věci, slibuju.“

„Tak dobře,“ souhlasil Risk, o kterém se vědělo, že má rád všechno *jednoduché a k věci*.

Myrta se zasmála. Krátce a ostře. Nechtělo se jí věřit, že se všichni chovají úplně jako vždycky, i když je tu v sázce život.

Jsmo už otrlí jako lidé...

Ať udělala Opal, co chtěla, pořád to byla živá bytost. Byly temné časy, kdy Myrta snila o tom, že Opal chytí a vyrovná si s ní účty po blátenicku, ale to bylo dávno pryč. Klusák se zatahal za načesanou loknu na čele.

„Všechny bytosti jsou tvořeny energií,“ začal svým typickým nabubřelým tónem, který obvykle v takových situacích používal: *Ted' vám sdělím důležité informace*. „Když taková bytost zemře, její energie se postupně rozplyne a vrátí se do země.“ Dramaticky se odmlčel. „Ale co když celá existence nějaké bytosti je v jediném okamžiku popřena kvantovou anomálií?“

Risk zvedl ruce: „Moment! Jednoduše a k věci, pamatuješ?“

Klusák to formuloval jinak. „Dobře. Když mladá Opal umře, tak stará Opal nemůže dál existovat.“

Riskovi chvilku trvalo, než si to přebíral, ale došlo mu to. „Takže to bude jako v těch filmech? Na jednu se prostě rozplyne a my se budeme chvilku tvářit zmateně, ale pak na ni budeme moci zapomenout?“

Klusák se ušklíbl. „To je jedna teorie.“

„A druhá teorie?“

Kentaur náhle zbledl a proti svému zvyku přenechal výklad Artemisovi.

„Co kdybys tohle vysvětlil ty,“ vyzval ho. „Mně zrovna došlo, co se všechno může stát, a potřebuju začít telefonovat.“

Artemis úsečně kývl. „Tu druhou teorii formuloval profesor Bahjee víc než před pěti sty lety. Bahjee byl přesvědčený, že pokud se proud času znečistí příchodem mladší verze nějaké bytosti a mladší verze pak umře, uvolní současná verze všechnu svou energii naráz a násilně. A nejen to – všechno, co existuje díky mladší Opal, vzplane rovněž.“

Násilně a vzplane byla slova, kterým velitel Chaluha rozuměl dobře.

„Uvolní energii? Jak moc násilně?“

Artemis pokrčil rameny. „To záleží na předmětu nebo bytosti. Hmota se okamžitě mění na energii. Uvolní se velká výbušná síla. Možná dokonce dojde k jadernému štěpení.“

Myrta cítila, jak se jí rozbušilo srdce. „Myslíš k atomovému výbuchu?“

„V podstatě ano,“ potvrdil Artemis. „V případech živých bytostí. Předměty nadělají škody méně.“

„Všechno, co Opal vyrobila, ať úplně nebo zčásti, vybuchne?“

„Ne. Jen věci, které ovlivnila v posledních pěti letech naší časové linie, mezi svými dvěma věky, i když některé časové vlny se nejspíš budou šířit i mimo toto období.“

„To mluvíš o všech zbraních z její společnosti, které se dosud používají?“ zeptala se Myrta.

„A o satelitech,“ dodal Risk. „A o každém druhém vozidle ve městě.“

„Jde jen o teorii,“ připomněl Artemis. „Existuje i jiná teorie, která tvrdí, že se nestane nic, než že

jedna osoba umře. Fyzika zvítězí nad kvantovou fyzikou a všechno poběží jako normálně.“

Myrtu najednou popadl příšerný vztek. „Mluvíš, jako by Opal byla už mrtvá.“

Artemis si nebyl jistý, co říct. „Díváme se do propasti, Myrto. Za chvíli nás může být mrtvých spousta. Musím si udržet odstup.“

Klusák zvedl hlavu od počítače. „Jak vidíš procenta, Bláteníčku?“

„Procenta?“

„Těch teorií.“

„Myslíš, jak pravděpodobné jsou ty výbuchy?“

„Přesně.“

Artemis o tom uvažoval. „Když to vezmu kolem a kolem, řekl bych tak devadesát procent. Kdybych sázel a někdo by byl ochotný takovou sázku přijmout, vsadil bych poslední zlaták.“

Risk rázoval po malé kanceláři. „Musíme pustit Opal. Okamžitě.“

Teď zase zaváhala Myrta. „To si musíme rozmyslet, Rizíku.“

Velitel se k ní otočil. „Neslyšela jsi, co říkal ten člověk? Jaderná reakce! Pod zemí prostě nesmí nastat!“

„V tom souhlasím, ale může to být trik.“

„Alternativa je příliš strašná. Pustíme ji a zase chytíme. Zavolejte mi Atlantis. Potřebuju mluvit s ředitelem Propasti. Je to pořád Vinjája?“

Artemis promluvil tiše, ale autoritativním tónem, který z něj už ve věku deseti let činil přirozeného vůdce.

„Pustit Opal, na to je příliš pozdě. Jediné, co můžeme udělat, je zachránit jí život. Tak to plánovala od začátku.“

„Zachránit jí život?“ namítal Risk. „Ale ještě máme...“ podíval se na hodiny odpočítávající čas. „Deset minut.“

Artemis poplácal Myrtu po zádech a odstoupil od ní. „Jestli je skřítkovská byrokracie aspoň zčásti podobná té lidské, za tak krátkou dobu Opal do člunu nedostaneš. Co bys ale dokázat mohl, je dostat ji dolů k reaktorovému jádru.“

Chaluha se ještě nepoučil z vlastní tvrdé zkušenosti, že má mlčet a nechat Artemise, aby věc vysvětlil, takže kladl otázky a plynul cennými vteřinami.

„Reaktorovému jádru? Jakému reaktorovému jádru?“

Artemis zvedl prst. „Ještě jedna otázka, veliteli, a budu nucen přikázat Butlerovi, aby tě uklidnil.“

Chaluha už málem Artemise vyhodil z místnosti nebo ho obžaloval z nějakého přestupku, ale situace byla kritická, a jestli je šance, že tenhle člověk může nějak pomoci...

Zaťal pěsti, až mu klouby zapraskaly. „No dobře. Mluv.“

„Propast používá energii z přirozeného jaderného reaktoru ve vrstvě uranové rudy na žulovém podloží. Něco podobného, jako bylo v Oklo v Gabonu,“ vysvětloval Artemis fakta, jak si je pamatoval. „Národní energetická společnost čerpá energii v malých komorách zasazených do uranu. Ty komory jsou vystavěné kombinací vědy a magie tak, aby vydržely střední jaderný výbuch. To se tedy učí na školách. Předpokládám, že to všichni přítomní skřítkci vědí, je to tak?“

Všichni kývli. Technicky vzato to byla pravda – teď už to věděli.

„Když dokážeme Opal před vypršením lhůty dostat do jedné z těch komor, jaderný výbuch se přinejmenším nerozšíří. A teoreticky, když dovnitř napumpujeme dost antiradiační pěny, možná si Opal dokonce zachová fyzickou integritu. I když na to bych poslední zlatou minci určitě nevsadil. Opal je ale zřejmě připravená to riziko podstoupit.“

Risk měl chuť šťouchnout Artemise ukazovákem do prsou, moudře si to ale rozmyslel. „Chceš říct, že to všechno je jenom složitý únikový plán?“

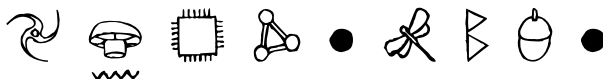
„Samozřejmě,“ kývl Artemis. „A ani ne tak složitý. Opal tě nutí, abys ji pustil z cely. Alternativou je naprosté zničení Atlantidy a každého živého tvo- ra v ní, což je nemyslitelné pro každého kromě Opal samotné.“

Klusák už našel plány vězení. „Reaktorové jádro je necelých sto metrů pod Opalinou celou. Volám ředitele.“

Myrta věděla, že Artemis je génius a že nikdo není kvalifikovanější k tomu odhadnout plány únosců, ale pořád existovaly i jiné možnosti.

Podívala se na postavy na obrazovce a zamrazilo ji, když viděla, jak lhostejně se chovají ve světle toho, co se chystají udělat. Stáli nahrbení jako teenageři a na svou zajatkyňu se skoro nedívali. Zjevně si byli jistí sami sebou a ani jim nevadilo, že na sobě mají „chytré masky“ kreslených postavíček, které byly schopné zachytit výraz jejich tváře a napodobit je přehnaným, karikovaným stylem. Chytré masky byly velice oblíbené mezi příznivci karaoke, kteří se mohli nejen snažit zpívat jako jejich idoly, ale dokonce tak i vypadat.

Možná nevědí, co přesně je v sázce, napadlo

Myrtu. *Možná toho vědí tak málo jako před deseti vteřinami já.*

„Můžou nás slyšet?“ zeptala se Klusáka.

„Můžou, ale ještě jsme neodpověděli. Stačí zmáčkнуть tlačítko.“

To byl jen takový hovorový obraz. Žádné opravdové tlačítko neexistovalo, jen dotykový senzor na obrazovce.

„Ne, kapitánko!“ přikázal Risk.

„Jsem školená vyjednávačka, pane,“ přesvědčovala ho Myrta, která doufala, že uctivým tónem dosáhne svého. „A jednou jsem...“ Provinile se podívala po Artemisovi – bylo jí líto, že musí použít tuhle kartu. „Byla jsem sama rukojmí, takže vím, jak takové věci probíhají. Dovol mi s nimi promluvit.“

Artemis povzbudivě kývl a Myrta věděla, že její taktiku chápe.

„Kapitánka Krátká má pravdu, veliteli,“ řekl. „Myrta je rozená komunikátorka. Dokonce dokázala přesvědčit i mě.“

„Tak dobře,“ vyštěkl Risk. „Klusáku, vy se dál snažte spojit s Atlantidou. A sežeňte Radu; musíme začít okamžitě evakuovat obě města.“

Jejich skutečné tváře vidět nebylo, ale kreslené postavičky teď působily znuděně. Poznalo se to podle náklonu hlavy, podle podkleslých kolenou. Možná to celé nebylo takové vzrůšo, jak doufali. Koneckonců, neviděli své publikum a na jejich výhružky nikdo neodpověděl. To, co začalo jako revoluční čin, teď spíš vypadalo, jako když dva velcí gnómové šikanují šotku.

Pip zamával pistolí směrem ke Kipovi a význam byl jasný: Proč ji vlastně neodpráskneme hned?

Myrta aktivovala mikrofon mávnutím ruky.

„Haló, vy tam. Tady kapitánka Myrta Krátká z LEPReko. Slyšíte mě?“

Oba gnómové okamžitě zpozorněli a Pip se dokonce pokusil hvízdnout, i když přes vox-box to znělo spíš, jako kdyby napodoboval prdění pusou.

„Ahoj, kapitánko Krátká. O vás jsme slyšeli. Taky jsem viděl fotky. Nejste zrovna ošklivá, kapitánko.“

Myrta spolkla jedovatou odpověď. *Nikdy nenut únosce, aby ti dokázal, že to myslí vážně.*

„Díky, Pipe. Mám vám říkat Pipe?“

„Vy, Myrto Krátká, mi můžete říkat, jak chcete a kdy chcete,“ zakvičel Pip a natáhl ruku ke svému parťákovi a klepl si s ním pěstí o pěst.

Myrta nevěřila vlastním očím. Tihle dva se právě chystají totálně ochromit celý skřítkovský svět a přitom tady šaškují jako dva skřeti na ohnivém mejdanu.

„Dobře, Pipe,“ pokračovala klidně. „Co pro vás můžeme udělat?“

Pip smutně potřásl hlavou směrem ke Kipovi. „Proč jsou ty hezké vždycky pitomé?“ obrátil se ke kameře. „Víte dobře, co pro nás můžete udělat. Už jsme vám to řekli. Pusťte Opal Koboi, nebo tenhle mladší model půjde spinkat. Tím myslím, že ji střelíme do hlavy.“

„Musíte nám dát trochu času, abychom ukázali dobrou vůli. No tak, Pipe. Hodinu navíc? Jednu hodinu, kvůli mně?“

Pip se drbal na hlavě hlavní pistole a předstíral, že o tom uvažuje. „Jste hezká, Myrto. Ale tak hezká zas ne. Když vám dám ještě hodinu, nějak mě najdete a zastavíte mi tady čas. Děkuju, nechci, ka-

pitánko. Máte deset minut. Být vámi, tak buď celu otevřu, nebo volám pohřební službu.“

„Tyhle věci chvíli trvají, Pipe,“ naléhala Myrta a opakovala jeho jméno, aby vytvořila pouto. „Jenom zaplatit pokutu za špatné parkování trvá tři dny.“

Pip pokrčil rameny. „To není můj problém, bejby. A můžete mi říkat Pipe třeba celý den, to z nás nejlepší kamarády neudělá. Ve skutečnosti se tak nejmenuju.“

Artemis vypnul mikrofon: „Tenhle je chytrý, Myrto. Nehraj to na něj, prostě mu řekni pravdu.“

Myrta kývla a znova zapnula mikrofon „Tak dobře, ať se jmenujete jakkoliv. Já vám to řeknu na rovinu. Je velká šance, že když zastřelíte mladou Opal, tady dole dojde k řadě hodně velkých výbuchů. Spousta nevinných umře.“

Pip lhostejně zamával pistolí. „No jo, kvantové zákony. O těch víme, co, Kipe?“

„Kvantové zákony,“ přikývl Kip. „Jasně že o tom víme.“

„A to je vám jedno, že umřou slušní skřítkové, gnómové, kteří můžou být vaši příbuzní?“

Pip zvedl obočí tak, až mu vyčuhovalo nahoře přes masku. „Máš ty rád někoho ze svých příbuzných, Kipe?“

„Žádný nemám. Jsem sirotek.“

„Vážně? Já taky.“

Zatímco ti dva klábosili, Opal se trásla na zemi a snažila se i přes pásku něco říct. Klusák její mumlání pak prožene zvukovou analýzou, tedy jestli nějaké pak ještě bude, ale jeden nemusel být génus, aby pochopil, že prosí o život.

„Musí přece existovat něco, co potřebujete, ne?“ zeptala se Myrta.

„Jedna věc by se našla,“ odpověděl Pip. „Dala byste mi komkód? Moc rád bych s vámi zašel na simlatté, až bude po všem. I když to možná chvíli potrvá, když bude Jistota v troskách.“

Klusák poslal na obrazovku okno s textem: *Opal už stěhuje.*

Myrta zamrkala, aby mu dala najevo, že rozuměla, a pokračovala ve vyjednávání. „Situace je takováhle, Pipe. Zbývá devět minut. Z Atlantidy nikoho nedostanete za devět minut. To prostě nejde. Musejí si vzít skafandry, možná natlakovat, projít potrubím na otevřené moře. Devět minut není prostě dost času.“

Pipovy teatrální odpovědi začínaly být dost nesnesitelné. „No, tak v tom případě se dneska bude hodně plavat. Jaderný výbuch dokáže v krytu udělat slušnou díru.“

Myrta to už nevydržela. „Opravdu vám na nikom nezáleží? Kolik se dneska platí za genocidu?“

Pip a Kip se zasmáli.

„Bezmoc je hrozný pocit, co?“ řekl Pip. „Ale jsou i horší. Třeba utopení.“

„Nebo rozmačkání padajícími domy,“ dodal Kip.

Myrta uhodila pěstmi do pultu.

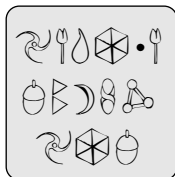
Ti dva jsou k zbláznění.

Pip pristoupil až těsně ke kameře, takže jeho maska vyplnila celou obrazovku. „Jestli mi během nejbližších minut nezavolá Opal Koboi, že je ve člu-nu a na cestě na povrch, tak tuhle šotku zastřelím. Věřte tomu.“

Klusák složil hlavu do dlaní. „Kipa a Pipa jsem kdysi miloval,“ řekl.

SMRT MINULOSTI

PROPAST, ATLANTIS

Opal Koboí se neúspěšně pokoušela levitovat, když pro ni strážce přišly. Kdysi, jako dítě, to uměla, než si zvolila dráhu zločinu. To jí vyhnalo magii ze synapsí, droboučkových spojení mezi nervovými buňkami, kde magie vzniká, jak se shoduje většina odborníků. Možná by se její schopnosti regenerovaly, nebýt lidské hypofýzy, kterou měla krátce naroubovanou na hypotalamu. Levitace byla komplikované umění, obzvlášť pro šotky, jejichž magické schopnosti byly omezené. Byl to stav, kterého obvykle uměli dosáhnout jen mniši hej-hej z Třetí terasy. Opal to ale dokázala, když ještě nosila plenky, což její rodiče poprvé upozornilo na to, že jejich dcera může být poněkud zvláštní.

Jen si to představte, myslela si. Chtěla jsem být člověk. To byla chyba a já jednou najdu někoho, komu bych to mohla vyčíst. Kentaur Klusák – on mě k tomu dohnal. Upřímně doufám, že ho ten výbuch zabije.

Opal se spokojeně usmála. Byly doby, kdy zaháněla věžeňskou nudu tím, že si vymýšlela na svého nepřítele kentaura složitější a složitější smrtící pasti, teď jí stačilo, když kentaur zahyne spolu

s ostatními při blížících se explozích. Ano, připravila malé překvapení jeho ženě, ale šlo jen o vedlejší projekt a moc času mu nevěnovala.

Je vidět, jaký pokrok jsem udělala, myslela si Opal. Trochu jsem dospěla. Závoj se zvedl a já vidím své skutečné poslání.

Byla doba, kdy Opal byla prostě bezohledná byznys-šotka s problémy s otcem, ale během těch let zakázaných experimentů se jí v duši začala podebírat černá magie a nakazila jí srdce tak, že jí už nestačilo být oslavovaná ve vlastním městě. Potřebovala, aby se před ní sklonil svět, a byla připravená riskovat všechno a obětovat kohokoli, jen aby se její přání splnilo.

Tentokrát to bude jiné, protože budu mít děsivé válečníky podřízené své vůli. Prastaré vojáky, kteří pro mě umřou.

Opal vyprázdnila mysl a vyslala myšlenkovou sondu, která hledala její druhé já. Vrátil se jí ale jen šum strašlivé hrůzy.

Ona to ví, uvědomila si Opal. Chudinka.

Okamžik soucitu ke svému mladšímu já netrval dlouho, protože Opal se ve vězení naučila nevracet se k minulosti.

Zabím jenom vzpomínku, pomyslela si. To je všechno.

Což byl šikovný způsob, jak se na to dívat.

Dveře její cely změnily skupenství z pevného v plynné a Opal nepřekvapilo, když se v nich objevil ředitel věznice Tarpon Vinjája, měkký byrokrat, který nestrávil jedinou noc pod měsícem. Nervózně postával ve dveřích, obklopený dvěma obřími šotky – strážnými.

„Á, velitel,“ řekla. „Už mi přišla milost?“

Tarpon neměl na zbytečné řeči čas. „Stěhujeme vás, Koboí. Žádné debaty, prostě pojdte s námi.“

Mávl na své strážce. Obří šotci rázně vstoupili do místnosti a uchopili Opal pevně za paže. Obří šotci byli druh, který se nevyskytoval jinde než v Atlantidě; patrně to byl důsledek přetlakového prostředí a filtrace pomocí mořských řas, ale během let se rodili stále častěji. Co obřím šotkům přibýlo na svalech, obvykle jim ubylo na duševních schopnostech, a tak z nich byli ideální vězeňští dozorcí – nevážili si nikoho, kdo byl menší než oni, pokud jim zrovna nepodepisoval výplatní šeky.

Než Opal stačila otevřít ústa a něco namítnout, šotkové ji navlékli do vypodloženého antiradiačního obleku a kolem pasu jí připnuli tři bungee lana.

Velitel si oddechl, jako by byl očekával, že Opal jeho strážce nějak zneškodní. Což opravdu očekával.

„Dobře. Dobře,“ řekl a otřel si vysoké čelo konopným kapesníkem. „Odvedte ji dolů. Nesahejte na žádnou trubku a snažte se nedýchat, pokud to půjde.“

Šotci zvedli svou zajatkyni jako smotaný koberec a rozběhli se s ní z cely přes úzký můstek, který její samostatný vězeňský oddíl spojoval s hlavní částí vězení, k servisnímu výťahu. Šotka se přes těžkou olověnou síť v přílbě usmála.

Dneska mají Opal Koboí smůlu na velké chlápky.

Vyslala ke svému mladšímu já na povrchu paprsek myšlenky.

Cítím s tebou, sestro.

Výťahová krychle klesala sto metrů dolů skrz měkký pískovec do malé komory složené výhrad-

ně ze superhustého materiálu získaného z kůry neutronové hvězdy.

Opal uhodla, že dorazili do této komory, a zahihňala se při vzpomínce na pitomého gnóma ze střední školy, který se ptal, z čeho jsou složené neutronové hvězdy.

„*Z neutronů, chlapče,*“ odsekl tenkrát profesor Luskus. „*Z neutronů! Samo to jméno ti napovídá!*“

Table místnost držela rekord – nejvyšší náklady na výstavbu centimetru čtverečního plochy kdekoli na planetě, třebaže vypadala trochu jako betonová kotelná. Na jednom konci dveře výtahu, na druhém něco, co připomínalo čtyři raketová síla, a uprostřed jeden extrémně našťvaný permoník.

„To si děláte srandu, ne?“ prohlásil s bojovně vystrčeným pupkem.

Obří šotci pustili Opal na šedou podlahu.

„Rozkazy, kámo,“ řekl jeden. „Strč ji do trubky.“

Permoník zatvrzele zavrtěl hlavou. „Do žádný trubky nikoho strkat nebudu. Ty jsou na tyče.“

„Myslím,“ prohlásil druhý šotek, který byl na sebe ohromně hrdý, že si tu informaci pamatuje, „že jedna reaktorová dráha je vyčerpaná, takže trubka je odčerpaná.“

„To znělo celkem dobře, Obříku, až na to, že se opakuješ,“ prohlásil permoník, který se jmenoval Kolin Ozkopy. „Ale i tak potřebuju vědět, proč by následky toho, že nějakou osobu *nestřím* do trubky, měly být horší než následky toho, že ji tam *strčím*?“

Pochopit takhle dlouhou větu by obřímu šotkovi za normálních okolností trvalo několik minut, naštěstí byli ušetřeni nutnosti trapně žádat vysvětlení, protože Kolinovi zazvonil telefon.

„Moment,“ řekl, když uviděl, kdo volá. „To je ředitel.“

Teatrálně se ohlásil do telefonu: „Haló? Tady inženýr Ozkopy.“

Dlouho mlčky poslouchal, jen s třemi *mhm* a dvěma *D'Arvit*. Pak telefon zastrčil zpátky do kapsy.

„No nazdar,“ řekl a šťouchl do protiradiačního obléku špičkou nohy. „Asi ji radši do té trubky strčte.“

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ, MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Pip zamával telefonem na kameru.

„Slyšíte něco? Protože já ne. Nikdo mi nevolá, a to mám pět čárek. Stoprocentní planetární pokrytí. Jednou jsem přijal hovor dokonce i na kosmické lodi.“

Myrta mávla na senzor mikrofonu. „Děláme, co můžeme. Opal Koboi je teď zrovna v přístavišti. Potřebujeme jen dalších deset minut.“

Pip začal prozpěvovat:

*„Nezkoušej mi lhát, to já nemám rád,
Nepovídej lži, to se nesluší.“*

Klusák nevědomky začal broukat s ním. Byla to znělka seriálu o Pipovi a Kipovi. Myrta ho probodla pohledem.

„Promiň,“ zamumlal.

Artemis měl toho neplodného přetahování právě dost. „Je to zbytečné a upřímně řečeno, i trapné. Nemají ani v nejmenším úmyslu Opal pustit. Měli bychom okamžitě evakuovat, přinejmenším do přístavišť. Jsou stavěné tak, aby přežily výbuch magmatu.“

Klusák nesouhlasil. „Tady jsme v bezpečí. Ohrožená je především Atlantida. Tam je druhá Opal. Říkal jsi, a já souhlasím, že nejhorší výbuchy, ty teoretické, se vztahují pouze na živé bytosti.“

„Teoretické výbuchy jsou teoretické jen do chvíle, kdy se teorie prokáže,“ odsekl Artemis. „A vzhledem k množství –“ Odmlčel se v půli věty, což se mu vůbec nepodobalo, protože nesnášel jak gramatické chyby, tak neslušné chování. Barva jeho pleti zbělela z bledé na porcelánovou, a dokonce si zaklepal prsty na čelo.

„Blbče. Blbče. Klusáku, jsme oba imbecilové. Od policie sice nečekám kreativní myšlení, ale od tebe...“

Tenhle tón Myrta poznala. Už ho během předchozích dobrodružství párkrát slyšela, obvykle těsně předtím, než došlo k nějaké katastrofě.

„Co je?“ zeptala se, i když se bála slyšet odpověď, která bude nepochybně hrozná.

„Jo,“ přidal se Klusák, který si vždycky našel čas, aby se urazil. „Proč jsem imbecil?“

Artemis ukázal šikmo přes místnost přibližně jihozápadním směrem – k Argonově klinice, odkud sem přijeli.

„Ta kyslíková kabina mi zřejmě otupila mozek,“ řekl. „Ten klon, Nopal. Je živá. Jestli vybuchne, může to být jaderná reakce.“

Klusák otevřel složku klonu na Argonově webové stránce tak rychle, že ho nikdo nedokázal sledovat, a vyhledal detaily pacientky.

„Ne. Myslím, že tohle by mělo dobře dopadnout. Opal svou vlastní DNA odebrala dřív, než došlo k rozdělení časové linie.“

Artemis měl ale na sebe přesto vztek, že na klon zapomněl.

„Tahle krize trvala několik minut, než mi došlo, jaký význam klon může mít,“ řekl. „Kdyby byla Nopal vytvořená později, moje pomalé uvažování by stálo spoustu životů.“

„I tak je jich v sázce víc než dost,“ namítl Klusák. „Musíme jich zachránit, kolik jen můžeme.“

Kentaur otevřel plexisklový kryt na stěně a stiskl červené tlačítko pod ním. Okamžitě se v celém městě rozezněly evakuační sirény. Ten příšerný zvuk zněl jako kvílení matek, kterým se právě vyplnila nejhorší noční můra.

Klusák si kousal nehet. „Nemůžeme čekat na schválení Rady,“ vysvětlil Riskovi Chaluhoovi. „Většina by to měla stihnout do přístaviště. Potřebujeme ale rychle připravit pohotovostní resuscitační týmy.“

Butler nebyl ani trochu nadšený z myšlenky, že by měl ztratit Artemise. „Nikomu bezprostředně nehrozí smrt.“

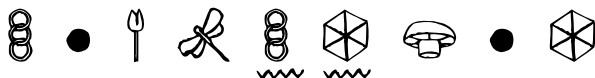
Jeho představenému to zjevně velkou starost nedělalo. „No, technicky vzato, smrt bezprostředně hrozí *každému*.“

„Mlčte, Artemisi!“ utrl se na něj Butler, což bylo hrubé porušení jeho vlastní profesionální etiky. „Slíbil jsem vaší matce, že na vás dám pozor, a vy jste mě už zase dostal do situace, kdy moje síla i schopnosti nejsou nic platné.“

„To není fér,“ ohradil se Artemis. „Tenhle poslední kousek mi opravdu za vinu klást nemůžeš.“

Butlerova tvář zrudla o několik odstínů víc, než ji Artemis kdy viděl.

„Myslím, že můžu, a taky kladu. Sotva jsme vyřešili následky vaší poslední vylomeniny, už vězíme až po krk v jiné.“

Artemise šokoval víc tento výbuch než *bezprostředně hrozící smrt*.

„Butlere, neměl jsem ponětí, že tě to tak deptá.“
Strážce si zamnul ostříhanou hlavu.

„Já taky ne,“ připustil. „Ale v posledních pár letech je to jedna věc za druhou. Skřeti, cestování časem, démoni. A teď tohle místo, kde je všechno tak... tak... malé.“ Zhluboka, přerývaně se nadechl „Tak, už jsem to řekl a je to venku. Hned je mi líp. Tak co dál? Jaký je plán?“

„Evakuujte,“ řekl Artemis. „Ty tupé únosce už nepřemlouvejte, mají instrukce. Zavřete pancéřované dveře, měly by aspoň část rázových vln zadržet.“

„Máme svoje procedury, člověče,“ řekl Risk Chaluha. „Celé obyvatelstvo může být během pěti minut na shromaždištích.“

Artemis chodil sem tam a uvažoval nahlas. „Řekněte svým lidem, ať hodí zbraně do magmatických skluzů. Nebrat s sebou nic, v čem by mohla být technologie Koboi. Telefony, hry, všechno.“

„Veškeré zbraně Koboi jsou vyřazené,“ připomněla Myrta. „Ale starší neutrina by ještě nějaký čip mít mohla.“

Risk Chaluha měl tolik slušnosti, aby se zatvářil provinile. „Část zbraní Koboi je vyřazená,“ opravil ji. „Škrty v rozpočtu, znáš to.“

Pip jejich přípravy přerušil tím, že zatukal na objektív kamery.

„Hej. Vy z LEPreko. Už mě to tu nebaví. Řekněte někdo něco, cokoliv. Klidně třeba zas lžete, nám je to fuk.“

Artemis pozvedl obočí a nakrčil čelo. Takové klackování v situaci, kdy je v sázce tolik životů, se mu vůbec nelíbilo. Ukázal na mikrofon.

„Můžu?“

Risk skoro nevzhlédl od svých krizových hovorů a udělal gesto, které se dalo vyložit jakkoli. Artemis se rozhodl brát ho jako souhlas.

Přistoupil k obrazovce. „Poslouchej mě, ty dubová hlavo. Mluví Artemis Fowl. Možná už jsi o mně slyšel.“

Pip se zazubil a maska jeho výraz napodobila. „No ne, Artemis Fowl! Ten zázračný kluk. No jasně že jsme o tobě slyšeli, že jo, Kipe?“

Kip kývl a začal poskakovat. „Artemis Fowl, ten malej Irčan, co honil leprukony. No jasan, o tomhle chytrákovi slyšel každý.“

Ti dva jsou hloupi, myslel si Artemis. Jsou hloupi a moc mluví a já bych měl být schopen těch slabostí využít.

Zkusil léčku. „Myslím, že jsem vám říkal, že máte předložit svoje požadavky a konec.“

Pipova tvář byla teď doslova maska zmatku. „Ty jsi nám něco říkal?“

Artemis pokračoval přísně: „Moje instrukce pro vás dva idioty zněly přečíst požadavky, počkat na konec určené lhůty a pak šotku zastřelit. Nevzpomínám si, že by tam bylo něco o dohadování a urážkách.“

Pipova maska se zachmuřila. *Jak může Artemis Fowl znát jejich instrukce?*

„Tvoje instrukce? Ale my od tebe... od vás žádné instrukce nemáme.“

„Vážně? No tak mi vysvětli, jak je možné, že je do písmene znám.“

Software Pipovy masky si nedokázal poradit s jeho rychle se měnícími výrazy a na okamžik zamrzl.

„Já... to... ale...“

„A řekni mi, jak jsem věděl, na jakou frekvenci se napojit.“

„Vy nejste na policejním ústředí?“

„Samozřejmě že ne, ty idiote. Jsem na místě schůzky, čekám na Opal.“

Artemis cítil, jak se mu rozbušilo srdce, a vteřinu počkal, než vědomá mysl dožene jeho podvědomí a řekne mu, co rozpoznal na obrazovce.

Něco v pozadí.

Něco známého.

Stěna za Pipem a Kipem byla neurčitě šedá. S hrubou omítkou. Takové bývají stěny farem na celém světě. Takové stěny jsou na celém fowllovském panství.

Buch buch.

Znova to srdce.

Artemis se soustředil na zeď. Břidlicově šedá až na síť nerovných prasklin v omítce. Vybavila se mu vzpomínka na šestiletého Artemise, jak jde s otcem po pozemcích sídla. Když míjeli stěnu stodoly na horní pastvině, malý Artemis ukázal na zeď a podotkl: „Vidiš, otče? Ty praskliny tvoří mapu Chorvatska, dřív součásti římské, osmanské a rakouské habsburské říše. Věděl jsi, že v roce 1991 vyhlásilo Chorvatsko nezávislost na Jugoslávii?“

Tady byla. Na zdi za Pipem a Kipem. Mapa Chorvatska, i když patnáctiletý Artemis teď viděl, že dalmatské pobřeží je moc zkrácené.

Jsou na fowllovském sídle, uvědomil si.

Proč?

Naskočilo mu něco, co říkal doktor Argon.

Protože zbytkové kouzlo je tam extrémně vysoké. Na fowllovských statcích se kdysi něco stalo. Něco velkého, myslím v magickém smyslu.

Artemis se rozhodl na základě svého tušení jednat. „Jsem na našem panství a čekám na Opal,“ řekl.

„Vy jste taky na Fowl Manor?“ vyhrkl Kip. Jeho společník se okamžitě otočil a střelil svého druhu do srdce. Gnóma to odhodilo dozadu na zeď, až se z omítky vznesl oblak prachu. Z díry v hrudi vytékal pramínek krve a stékal po hrudníku tak málo dramaticky jako barva, když teče po plechovce. Jeho obličej kreslené kočky vypadal komicky překvapeně a pak, jak se z tváře vytrácelo teplo, pixely se vypínaly, až zůstal žlutý otazník.

Ta náhlá smrt Artemise šokovala, ale předchozí věta ho šokovala víc.

Měl pravdu v obou směrech: nejen že za vším stojí Opal, ale místem schůzky je Fowl Manor.

Proč? Co se tam stalo?

Pip se rozkřikl na obrazovku. „Vidíš, co jsi provedl, člověče? Jestli *jsi* člověk. Jestli *jsi* Artemis Fowl. Ono je jedno, co víš, stejně je pozdě.“

Pip přitiskl ještě kouřící hlaveň k Opalině hlavě a ona ucukla, protože jí kov spálil kůži. Přitom prosila přes pásku, která jí zakrývala ústa. Bylo jasné, že Pip by hrozně rád stiskl spoušť, ale nesmí.

Má své instrukce, uvažoval Artemis. Musí počkat, dokud neuplyne určená doba. Jinak by si nemohl být jistý, že je Opal bezpečně schovaná v jaderném reaktoru.

Artemis vypnul mikrofon a zamířil ke dveřím, když ho Myrta chytila za paži.

„Není čas,“ řekla, protože správně uhodla, že má namířeno domů.

„Musím se pokusit zachránit svou rodinu před další fází Opalina plánu,“ prohlásil podrážděně Artemis. „Ještě zbývá pět minut. Když to stihnu

k magmatickému průduchu, mohli bychom být na povrchu dřív než exploze.“

Velitel Chaluha rychle zvažoval situaci. Mohl by Artemisovi přikázat zůstat v podzemí, ale rozhodně by bylo strategickou výhodou mít nahoře někoho, kdo bude sledovat Opal Koboi, kdyby se jí nějak povedlo utéct z Atlantidy.

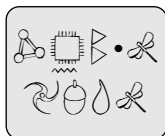
„Jed“, řekl. „Kapitánka Krátká tebe a Butlera odveze nahoru. Zůstaň v kontaktu, jestli...“

Nedořekl, ale všichni přítomní uhodli, co chtěl říct.

Zůstaň v kontaktu, jestli... bude ještě koho kontaktovat.

OHEŇ A SÍRA

PROPASTĚ, ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

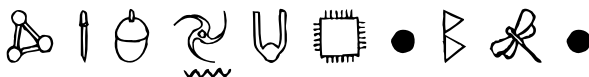
Opal se nelíbilo, když ji cpali do hlubin roury tyčí s plochým koncem, ale jak byla jednou dole v neutronové skořápce, bylo jí v měkkém obalu protiradiační pěny docela pohodlně.

Jsem jako housenka v kukle, myslela si – jen ji poněkud dráždil hrubý materiál protiradiačního obleku. Za chvíli už se proměním a získám božskou podstatu. Naplním svůj osud. Pokloňte se, tvorové, nebo zhyňte vlastní slepotou.

Pak si pomyslela: *Zhyňte vlastní slepotou? Ne-ní to trochu přehnané?*

Někde vzadu v mysli Opal přece jen trápila pochybnost – co když s tímhle plánem udělala strašnou chybu? Byl to nejradikálnější manévr, jaký kdy použila, a tisíce skřítek a lidí umřou. A co hůř, ona sama může přestat existovat nebo se změnit v nějaký typ řasového mutanta. S těmito starostmi si ale snadno poradila – prostě se jimi odmítla zabývat. Věděla, že to je dětinské, ale byla na devadesát procent přesvědčená, že jejím kosmickým předurčením je stát se první kvantovou bytostí.

Alternativa byla příliš příšerná, než aby o ní dlouho uvažovala: ona, Opal Koboí, by byla nucená žít coby obyčejný vězeň v Propasti jako terč

posměchu a pohrdání. Jako předmět mravoličných příběhů a školních projektů. Šimpanz v zoo, na kterého se skřítci z Atlantidy chodí dívat s vykulenýma očima. Zabít každého, nebo dokonce i sama umřít, by bylo mnohem lepší než tohle. Ale ona neumře. Trubice udrží její energii a při dostatečném soustředění se stane nukleární verzí sebe samé.

Cítím svůj osud nadosah. Už jen chvílku.

MĚSTO JISTOTA

Artemis, Butler a Myrta sjeli expresním výtahem do vyhrazeného přístaviště policejního ústředí napojeného na magmatický průduch, který většinu města zásoboval elektřinou pomocí geotermálních článků. Artemis nemluvil s ostatními; mumlal si něco sám pro sebe a poklepával klouby rukou na ocelovou stěnu výtahu. Myrtě se ulevilo, když si uvědomila, že v jeho poklepávání není žádný systém, leda by samozřejmě ten systém byl příliš komplikovaný, než aby ho rozpoznala. Nebylo by to poprvé, co by Artemisovy myšlenkové pochody byly mimo její chápání.

Výtah byl na policejní poměry prostorný, a tak tu Butler dokonce mohl vzpřímeně stát, třebaže se praštil do temene o strop pokaždé, když poskočili.

Konečně Artemis promluvil: „Pokud se dokážeme dostat do člunu před termínem, máme slušnou šanci, že to stihneme do magmatické šachty.“

Artemis použil slovo *termín*, každému však bylo jasné, že tím myslí *vraždu*. Pip Opal zastřelí, až vyprší čas; o tom teď nikdo z nich nepochyboval. Pak nastanou následky provedené vraždy,

ať už jakékoli, a jejich nejlepší šance na přežití spočívala v tom, že tou dobou budou v titanovém modulu stavěném na úplné ponoření do magmatu.

Výtah se syčením zastavil na pneumatických pístech, a když se dveře otevřely, dovnitř pronikly zvuky šíleného zmatku. Přístav byl plný vyděšených skřítků, kteří se probíjovali přes bezpečnostní kontroly, ignorovali obvyklé rentgenové procedury a přeskakovali zábrany a turnikety. Vílové létali nedovoleně nízko a křídly ometali zářivky. Gnómové se shromažďovali do útočných útvarů a pokoušeli se prorazit řady policistů v plné zbroji.

„Zapomínají na naučené postupy,“ zavrčela Myrta. „Tahle panika nepomůže nikomu.“

Artemis se nešťastně rozhlédl po té mele. Něco podobného viděl jednou na letišti JFK, když se na přiletech objevila hvězda televizní reality show. „Neprojdeme. Někomu bychom ublížili.“

Butler zvedl své dva společníky a přehodil si každého přes jedno rameno. „To bych se na to podíval,“ prohlásil a odhodlaně vkročil do davu.

Od chvíle, co Pip zastřelil svého partnera, se jeho jednání změnilo. Už žádné žvanění a vytahování, teď plnil instrukce do puntíku: počkat, až mu pípne budík na mobilu, pak šotku zastřelit.

Ten Fowl. To byl bluf, ne? Stejně už nemůže nic dělat. Nejspíš to ani nebyl Fowl.

Pip se rozhodl, že nikdy neprozradí, co se tu dneska stalo. Ticho je bezpečí. Slova by se leda spletla do lan a na těch by se oběsil.

Ona se to nemusí nikdy dozvědět.

Pip ale věděl, že se mu jednou podívá do očí

a bude vědět všechno. Na vteřinu uvažoval o útěku – o tom, že se z toho složitého plánu prostě vyvleče a bude zase obyčejný gnóm.

To nemůžu. Našla by mě. Našla by mě a udělala by mi strašné věci. A kdoví proč, já se jí ani nechci zbavit.

Nemohl dělat nic než splnit instrukce, které ještě neporušil.

Možná že když ji zabiju, odpustí mi.

Pip natáhl spoušť a přitiskl hlavě k Opalinu zátylku.

ATLANTIDA

V reaktoru bzučela Opal hlava rozčilením. Už to bude brzo. Hodně brzo. Počítala vteřiny, ale drkotavá jízda výtahem ji zmátla.

Jsem připravená, myslela si. Připravená na další krok.

Zmáčkní to! přikázala v duchu. Věděla, že její mladší já to bude vnímat a zpanikaří. *Zmáčkní spoušť.*

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ

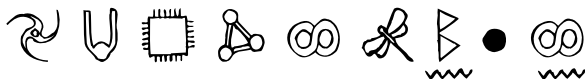
Klusák byl tak zpocený, že mu klesla načesaná vlna nad čelem. Snažil se vzpomenout, jak se ráno loučil s Caballinou.

Myslím, že jsem jí řekl, že ji miluju. Vždycky to dělám. Ale řekl jsem to i dneska? Řekl?

Zdálo se mu to hrozně důležité.

Caballina je na předměstí. Bude mimo nebezpečí. Nic se jí nestane.

Kentaur tomu ale sám nevěřil. Jestli je za vším

Opal, bude to celé mít ještě nějakou hadí smyčku, o které se zatím neví.

Opal Koboi nedělá plány; ona píše opery.

Poprvé v životě si Klusák s hrůzou připustil, že by možná někdo mohl být malinko chytřejší, než je on.

POLICEJNÍ PŘÍSTAV

Butler se prodíral davem a opatrně našlapoval. Jeho objevení v přístavišti jen zvýšilo všeobecnou paniku, ale s tím se nedalo nic dělat. Někteří skřítkové prostě budou muset nějaké dočasné nepříjemnosti vydržet, pokud to bude znamenat, že se oni k člunu dostanou včas. Elfové se mu rojili kolem nohou jako hejno rybek čističů, někteří se do něj trefovali elektrickými obušky, jiní na něj stříkali feromonové repelenty – Butler si podrážděně uvědomil, že se mu po nich nepříjemně stáhly nosní dutiny.

Když se dostali k bezpečnostnímu turniketu, mohutný bodyguard ho prostě překročil a většinu vyděšeného obyvatelstva nechal na druhé straně. Měl dost duchapřítomnosti a cestou spustil Myrtu před retinální skener, aby se dostali dovnitř, aniž by spustili bezpečnostní opatření terminálu.

Myrta zavolala na víla za pultem bezpečnostní služby – poznala ho.

„Vraby! Je náš skluz otevřený?“

Vraby Verbena byl kdysi s Myrtou ve stejné hlídce při jedné průzkumné misi a byl teď naživu jen proto, že ho zraněného odvekla do bezpečí.

„Ehm... jo. Velitel Chaluha nás upozornil, ať tam necháme okýnko. Jsi v pořádku, kapitánko?“

Myrta seskočila z mohutného Butlerova ramene, až se jí při dopadu od podpatků zajiskřilo.

„Jo, dobrý.“

„Nezvyklý dopravní prostředek,“ podotkl Vraby. Nervózně se vznášel asi půl metru nad zemí a jeho odraz se chvěl na leštěné ocelové podlaze, jako by tam byl ještě jeden víl, lapený v jiné dimenzi.

„Neboj, Vraby,“ řekla Myrta a poplácala Butlera po stehně. „On je krotký. Ledaže vycítí strach.“

Butler začenichal, jako by cítil slabý pach hrůzy.

Vraby se o pár centimetrů nadzvedl a mával křídly tak rychle, že skoro nebyla vidět, jako kolibřík. Zpocenými prsty poklepal na náramkový počítač. „OK. Můžete vyrazit. Pozemní personál zkontroloval systémy, a když už jsme to dělali, strčili jsme tam novou plazmovou krychli, teď máte na pár desítek let vystaráno. Ochranná vrata se zavírají ani ne za dvě minuty, takže být sebou, dost bych sebou hodil, jestli chceš ty dva Blátivé... ehm, lidi odvézt nahoru.“

Butler usoudil, že bude rychlejší nechat si Artemise na rameni, dokud nebudou ve člunu, protože jinak by ve spěchu nejspíš zakopl o permoníka. Rozběhl se poklusem kovovou rourou, která spojovala odbavovací pult s jejich nástupištěm.

Klusákovi se povedlo dát si schválit příkaz k rekonstrukci, takže Butler mohl chodbou projít zpříma, pokud nechal skloněnou hlavu. Člun byl ve skutečnosti terénní vozidlo, které Úřad pro vyšetřování zabavil jednomu pašerákovi tuňáků. Prostřední řadu sedadel odstranili a bodyguard se mohl vzadu trochu natáhnout. Cesty v tomhle terénníku byly Butlerovou nejmilejší částí každé výpravy do podzemí.

„Terěňák,“ uškleboval se svého času Klusák. „*Jako by v Jistotě bylo jediné místo, kde je nějaký neupravený terén. Tyhle obludy jsou leda tak na předvádění, navíc strašně žerou plazmu.*“

Což mu nezabránilo v tom, aby ho s potěšením nechal přestavět tak, že připomínal americké vojenské Humvee a že se dozadu vešli dva lidé. A protože jeden z těch lidí byl Artemis, Klusák se prostě nedokázal trochu nepředvádět a nacpal do malinkého prostůrku víc vychytávek, než kolik se jich najde v běžné sondě na Mars: gelová sedadla, třicet dva reproduktorů, trojrozměrnou HDTV a kvůli Myrtě ještě kyslíkovou trysku a na kapotu jeden laserový řezák, maskovaný jako ozdobná soška raracha dujícího na dlouhou trubku. Proto člun dostal název *Stříbrný Amorek*. Artemisovi se to jméno zdálo trochu moc romantické, a proto ho Myrta v hovoru používala co nejčastěji.

Terěňák vycítil Myrtinu přítomnost a poslal na její náramkový počítač dotaz, jestli má otevřít bránu a nastartovat se. Myrta mu to potvrdila, ani nezpomalila, a dveře podobné netopýřím křídům se zvedly právě včas, aby Butler mohl Artemise vyklopit jako pytel na zadní sedadlo. Myrta vklouzla na jediné přední sedadlo mohutného vozidla a napojila se na přibližovací kolejnici dřív, než se dveře dovřely.

Artemis a Butler se opřeli a nechali si na ramena spustit bezpečnostní pásy, které se pevně, ale pohodlně přitáhly pomocí tlakových senzorů.

Artemis mačkal látku kalhot na kolenou. Po přibližovací koleji se pohybovali zoufale pomalu. Na konci opancéřovaného tunelu ve skále uviděli sa-

motnou šachtu, žhnoucí půlměsíc jako bránu do pekel.

„Myrto,“ procedil zaťatými zuby. „Prosím, přidej trochu.“

Myrta zvedla ruce v rukavicích od volantu. „Jsme na přibližovací koleji, Artemisi. To je automatika.“

Na displeji na předním skle se objevila Klusákova tvář. „Je mi líto, Artemisi,“ řekl. „Moc. Ale čas vypršel.“

„Ne!“ vykřikl Artemis a opřel se do pásů. „Zbývá ještě patnáct vteřin. Přinejmenším dvanáct.“

Klusák sklopil oči ke svým ciferníkům. „Musíme zavřít vrata, aby všichni, kdo jsou v tunelech, přežili. Opravdu je mi to líto, Artemisi.“

Teréňák se škubnutím zastavil, protože v koleji se vypnula elektřina.

„To bychom stihli,“ prosil Artemis hlasem sípavým panikou.

Brána do pekla se před nimi začala uzavírat, obří pojezdy, vyrobené v trpasličích hutích, uvedly do pohybu metr tlustá vrata.

Artemis popadl Myrtu za rameno. „Myrto? Prosím!“

Myrta obrátila oči v sloup a přepnula řízení na manuál. „D’Arvit,“ prohlásila a dupla na plyn.

Teréňák vystřelil dopředu a odtrhl se od koleje, takže se okamžitě rozblikaly varovné majáky a rozječela poplašná siréna.

Na obrazovce si Klusák promnul oči ukazovákem. „No vida, vida. Už je to tady. Kapitánka Krátká si zase dělá, co chce. Koho to překvapuje, ať zvedne ruku. Nikoho?“

Myrta se snažila kentaura ignorovat a soustředila se, aby člun dostala skrz úžící se skulinu.

